

ΓΙΑΤΙ Η “ΑΛΚΗΣΤΙΣ” ΜΕ ΚΟΥΚΛΕΣ;

Η παράσταση

Με δεδομένη τη συγκεκριμένη θέση του έργου, ανιχνεύθηκαν από τους μελετητές, κατά την απόπειρα ακριβούς ειδολογικής κατάταξής του, στοιχεία κωμωδίας ή φάρσας. Παράλληλα, το είδος της ιλαρότητας του έργου, η ψυχολογία της Άλκηστης, ο χαρακτήρας και η στάση του Άδμητου, ο μεθυσμένος Ηρακλής που θυμοσοφεί, ένας κυνικός «αγώνας λόγων* και η διεξοδική παρουσίαση της διαδικασίας του θανάτου, πυροδότησαν συζητήσεις και προσέδωσαν στο έργο ένα γοητευτικό διφυή χαρακτήρα.

Ο Ευριπίδης συγχώνευσε δύο μοτίβα που συναντούμε συχνά στην αρχαία λογοτεχνία: το μοτίβο της αυτοθυσίας μιας γυναίκας από αγάπη για το σύζυγό της και το δράμα που προκαλεί αυτή, με το μοτίβο της νικηφόρας μάχης ενός δυνατού άνδρα με το θάνατο. Πέτυχε, έτσι, τη μετατόπιση παλιών θεμάτων του δράματος στην περιοχή της τραγωδίας, μέσω της δραματικής πρόσληψης ενός παραμυθιού. Η εξισορρόπηση αυτών των αντιθέσεων και ανατροπών σε μία ενότητα, προϋποθέτει την ανάγκη μιας σύγχρονης θεατρικής γλώσσας, που να μπορεί πειστικά να εκφράζει τόσο την τραγικότητα όσο και την ιλαρότητα.

Η κούκλα στο φυσικό μέγεθος του ανθρώπου πιστεύουμε ότι διαθέτει, εν δυνάμει, την αδωότητα και την ικανότητα να σημαίνει και τις δύο όψεις ταυτόχρονα (τραγική και ιλαρή) και να τις αποκαλύπτει εκεί, όπου και όταν χρειάζεται. Ακόμα, η χρήση της κούκλας, που στην παράσταση λειτουργεί σαν “ολόσωμη μάσκα”, οδηγεί τον ηθοποιό να ψηλαφίσει μια άλλη θεατρική γλώσσα. Έτσι ο ηθοποιός, υπηρετώντας με το σώμα του, με τον ήχο και με την ψυχή του μια κούκλα, που με τη σειρά της υπηρετεί το νόημα και την ουσία ενός ποιητικού έργου, οδηγείται στην υπέρβαση του εαυτού του, μια διαδικασία, πιστεύουμε, αναγκαία στην προσέγγιση του αρχαίου δράματος.